

Перица Марков

ТЕШКА ЈЕДНА МОЛИТВА И ЈОШ ТЕЖИ КЉУЧ

У ТИШИНИ ТИЈОЈ КО МАЛЕНО СУНЦЕ
ТОГ МАЛЕНОГ ЈУТРА

Са свих страна прираслица корова и отуђења
алатке су нове журбе убрзане и цикличне
од хаоса, што човека цепа, гложи

ово мало преосталог мира у сазнању модром
кад пристигла су скрнављења и сравања
усред густих настамби, препун патње сличне

стало да се дичи, стало да се множи.

И све редом да отима, тлачи, скрнави и руши
безобзирно, риком скверних, скорбима лелечу
отворене уставе, и злобе из забране

да сада већ, дрска памет гордењима врви.
Иако ми цике организмом звече
крепи ме наивност, блаженство у души

што певам из ране што дишем из крви!

ШТО ПЕВАМ ИЗ РАНЕ ШТО ДИШЕМ ИЗ КРВИ

А када се замислим ништа не бих знао
кад бих знао, а да нисам
у немушти прозборио о бубици у рибљим устима

о лову, риболову и о барском дисању кроз трску
на дну копна, на дну овог халапљивог света
бивша свила, бивша маларија, баш као и зомби

ништа ни ја више, јер нико више не верује Крсту.

Други Алпи, други и Карпати спочитује Панонија
дречава формалност упаљених бакљи катакомби
око црва стрвинара, па и гнојних пијавица, к'о пиргави смукови.

О, какви су јецаји и каква идила
заклоњена шибљем још керећег грожђа
од протканих слојева заспалих фосила

завијају шакали, којоти, песници и вукови!

– Нема кише без пепела ни у овај срез
превише демона напало се крви
новим светом бездушног ли прогреса, наказа и гвожђа! –

А у мени цветала је бела ружа, бела бреза, па и плави слез!

А У МЕНИ ЦВЕТАЛА ЈЕ БЕЛА РУЖА БЕЛА БРЕЗА ПА И ПЛАВИ СЛЕЗ

Да не умрем измишљен и умишљен
пре него што почупам коров девијације у стамен.
С тим боравком памтим речи, љубави што дела

да пред зору кренем на далеки пут

без склоности; да сам хоћу да сам нећу себичан и љут
ако се обрнуо круг, испунило време
сакупило жито и склонила плева.

Соле се соли моје ране да не обљутавим испљунут!

СОЛЕ СЕ СОЛЕ МОЈЕ РАНЕ ДА НЕ ОБЉУТАВИМ ИСПЉУНУТ

Док ја берем, док ја чувам цвеће
у сну лавиринта подигнуте рампе
упио се облик и сакрио облак

у заносу слане косе поласка и писка
трасом крика сумње од још илузије веће
омамио ме бол сазнања о ћутању ливаде

после непреспаваног пролећа, изборан и лак.

Од јутарње росе умивеног тиска
додирнуле ме сузе свирале недогледног неба
да уз звуке Давидове лире и речи дубоке

у свом срцу замолим Свевишњег за корицу хлеба.

За дах примицане растегљиве митологичности
са свим отпадом у торзоу рибе
сновиђење о зачецима и збрисане крајности

овошталих речи значења која нисмо ни открили приде!
Остала је мртва вода, пластика и жуч.
Тешка једна молитва и још тежи кључ!

ТЕШКА ЈЕДНА МОЛИТВА И ЈОШ ТЕЖИ КЉУЧ

Гле! Шири се смрад сагорелог старог света и његови духови
ухода и паразита, од беспућа гноја и краставе куге
отвориле се границе, задојили медији и вести

вратила се аритметика, геометрија и кругови.

Све шумећи ослонцем код извора, ако је могуће
трчали су околу по широкој, лепој цести
још док нису затрубиле анђеоске трубе

крај путељка књиге заузете и отете куће.

Заспала је моја глад, затвориле се површине
стрмоглавило се скровиште и цике
и устао ћилим дивљих јагода, пре зиме.

Дошле непознате мушице из Африке
зарасла стаза, било који пут. Уз ову тишину
сакрио сам семе тла, кап и огњени дах!

Затворио пећину изнутра! Слио се у прах!